

De hade inte sagt något till mig, jag visste ingenting. Det var tisdag kväll. Klockan var runt nio när de kom in i mitt isoleringsrum. Jag hade ätit kvällsmat och skulle gå och lägga mig. De bara dök upp.

- Det är dags, du ska åka nu.

- Var ska ni skicka mig?

- Till Afghanistan.

Jag blev rädd.

- Varför säger ni så? Ni måste berätta några dagar innan. Nu? Ingen har sagt något till mig.

Jag blev orolig men jag försökte dölja det. Jag var rädd att de skulle straffa mig. Sist när jag visade känslor, när jag blev upprörd, tog de mig till isolering och häkte så efter det döljer jag min sorg och ilska inom mig. De satte på mig handfängsel. Det var två andra killar från min avdelning som också skulle skickas. Jag hörde deras röster när de började protestera. De satte handfängsel och en huva på en av de. Vi var två som kördes i stor vit bil. Det var flera vakter i bilen. De satte på oss midjefängsel. De sa att vi ska inte lyfta på armarna och sitta stilla i bilen. Killen som satte bredvid mig i bilen var ung men han hade bott och jobbat i Sverige i flera år. Han hade betalat skatt sa han. Han hade fått tillfälligt uppehållstillstånd två gånger men sen hade de inte förlängt. Jag vet inte varför. Jag frågade inte. I bilen satte fyra vakter med oss. Jag var rädd. Jag tänkte att det inte fanns mänskliga rättigheter för oss. Det finns ingenting. De vet ju vad som händer i Afghanistan. De vet om kriget, bombdåd, kidnappningar, om talibanerna.

Han som satt i bilen, killen som hade jobbat i Sverige, fick en spruta. Jag såg inte honom, jag tror de tog in honom sist. På flygplatsen sa de att vi skulle vara lugna. Jag tänkte att ingen annan finns där, även om jag skriker och ber om hjälp ingen kommer att höra mig. Jag var rädd för doktorn och tvångsinjektion av lugnande. På flygplatsen där de hade samlat oss fanns ingen annan. Jag såg killar som fördes in genom rastgården med handfängsel och huvor på. Det var skrämmande. Insamlingskolalen var jättestor. Vi var många, kanske 100 eller 200. Jag räknade inte, jag var så nervös. För varje person fanns det två vakter. Doktor fanns på flygplatsen men följde inte med flyget. Vi satte och väntade i fyra timmar. Vi fick en påse med smörgås och vatten. Jag mådde dåligt. Alla mådde dåligt. Vi var stressade men några killar var extra rädda. Vi har aldrig varit i Afghanistan, vi känner ingen där, sa de. De hade bott hela livet i Iran och hade sina föräldrar där.

Det var en kille som skadade sig själv. Jag tror han försökte skära handleden. Det blödde men de tog inte bort handfängseln på honom. Jag sa till mig själv att det inte fanns medmänsklighet längre. Jag kunde inte sova. Det var en annan kille som hade märke på handlederna, kanske från handfängseln. Ingen i Kabul frågade vad som hade hänt. Ingen tog hand om honom. Poliserna var inte så trevliga på flygplatsen. Först kom en man med en väst, kommer inte ihåg vad som stod på västen och sa välkommen till Afghanistan. Vakterna stannade på flyget. På flygplatsen fick vi 12000 afghani, inget mer.

Jag har kompis som bor på studentrum med några andra killar. Hans familj är i Ghazni men han vågar inte ta sig dit. Jag bor hos honom. Jag vet inte vad som kommer att hända mig. Jag är rädd och håller mig inomhus. Jag är fortfarande i chocktillstånd och vet inte hur jag ska klara mig i Kabul.

Mujtaba, 10 september 2019